

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **V. S.**, zast. JUDr. Lenkou Kulhavou, advokátkou, se sídlem Praha 2, Slezská 19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 11. 2005, č. j. 60 Az 210/2004 – 39,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 3. 11. 2005, č. j. 60 Az 210/2004 – 39, zamítl žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2004, č. j. OAM-3158/VL-10-15-2004, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud dospěl v odůvodnění napadeného rozsudku k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost a požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Uvedl, že rozhodnutí správního orgánu napadá v celém rozsahu pro jeho nezákonnost, a vyjmenoval ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, která byla v průběhu správního řízení porušena. Stěžovatel konstatoval, že jeho problémy v zemi původu jsou zdánlivě soukromého charakteru, znemožňují mu život doma. Státní orgány trpí a podporují vydrívání mafiemi, proto je velmi nebezpečné obracet se na policii. Stěžovatel poukázal na čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem OSN pro uprchlíky v lednu 1992 v Ženevě. Stěžovatel požádal o ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů a navrhl, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Dne 13. 3. 2006 předložil stěžovatel plnou moc udělenou JUDr. Lence Kulhavé, advokátce, proto Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 6. 6. 2006, č. j. 60 Az 210/2004 – 72, stěžovateli zástupce pro řízení o kasační stížnosti neustanovil, s tím, že za stěžejní důvod pro neustanovení zástupce považoval sdělení nepravdivých údajů stěžovatelem pro účely posouzení osvobození do soudních poplatků.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 7. 4. 2006, č. j. 60 Az 210/2004 – 69, vyzval zástupkyni stěžovatele, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnila kasační stížnost o rozsah napadení rozsudku krajského soudu a důvody kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Současně stěžovatele poučil o tom, že nebude-li jeho podání ve stanovené lhůtě doplněno, může být řízení o kasační stížnosti odmítnuto. Uvedené usnesení bylo zástupkyni stěžovatele doručeno dne 18. 4. 2006.

Protože zástupkyně stěžovatele na výzvu soudu ve lhůtě soudem stanovené, ani později nereagovala, Krajský soud v Ostravě dne 4. 8. 2006 předložil spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za situace, kdy zástupkyně stěžovatele nereagovala na výzvu krajského soudu k doplnění kasační stížnosti, kasační stížnost nadále nesplňuje náležitosti předepsané ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 téhož zákona.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Z výše uvedeného plyne, že kasační stížnost podaná stěžovatelem zůstává neurčitá a nekonkrétní. V textu kasační stížnosti stěžovatel neuvádí, v jakém rozsahu napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 11. 2005, č. j. 60 Az 210/2004 – 39, ani žádný z důvodů kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Z textu kasační stížnosti tak není seznatelné, v čem stěžovatel spatřuje nesprávnost napadeného rozsudku krajského soudu, resp. jaká pochybení krajskému soudu vytýká. Stěžovatel nadto v kasační stížnosti uvádí, že Krajský soud v Ostravě napadeným rozhodnutím řízení zastavil, přestože napadeným rozsudkem byla žaloba stěžovatele zamítnuta.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), a tyto vady k výzvě soudu nebyly odstraněny, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 – 40, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 6/2003).

Tak tomu je v posuzované věci, kdy stěžovatel napadl nezákonnost rozhodnutí správního orgánu, uvedl pouze výčet porušených ustanovení správního řádu a s odkazem

na Příručku pro uprchlíky zdůraznil, že jeho problémy jsou zdánlivě soukromého charakteru, aniž uvedl rozsah a důvody napadení rozsudku krajského soudu. Takto formulovanou kasační stížnost považuje Nejvyšší správní soud za nedostačující ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. se zřetelem k ustanovení § 103 odst. 1 téhož zákona.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a byl současně poučen o následcích nerespektování této výzvy. Vytýkané vady stěžovatel v zákonné lhůtě neodstranil, přestože je zastoupen advokátem. Vzhledem k tomu, že citované údaje nebyly stěžovatelem doplněny, nebyly splněny podmínky ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s.

Za této situace nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona odmítnout, neboť tato nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Dospěl totiž k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu